

ЩАСЛИВІ ДІТИ ТАМ ДЕ Є ЛЮБОВ

Як весело бігати, стрибати, перевертатися, гратися з іншими однопілітками, ловити материну посмішку і батькові обійми. Це так природно, адже кожна дитина заслуговує на опіку, материнську любов і турботу. На жаль, нерідко доля складається так, що позбавляє найрідніших у світі людей – батьків. Одних забирає жорстокий фатум, а інші самі відмовляються від власних синів і доньок, наче позбуваються важкого тягара. І нічого у них не болить – ні серце, ні душа.

- Сьогодні моя мама не йде до мене. Я вже зголоднів і починаю вередувати, плакати, щоб на мене звернули увагу медсестри і покликали маму, яка чомусь забарилася. Та вони зупиняються біля мене і так жалісливо дивляться, а одна навіть взяла на руки і погойдала – мабуть, я їй теж сподобався. Але де ж мама?..

Я довго не вірив у те, що мама відмовилася від мене, що тато покинув нас ще до мого народження. Думав, що все це поганий сон і треба тільки прокинутися, щоб мама знову була поряд, пригорнула, поцілувала і посміхнулася. У мене така гарна мама, кажуть, я схожий на неї. Але вона так і не повернулася, не забрала мене...

Після сніданку я почув, що мене хочуть віддати до дитячого будинку. Медсестри думають, що я нічого не розумію, бо малий. Та я чув, що там теж багато малих діток, від яких відмовилися батьки і я зможу з ними спілкуватися. Тільки мені тепер не буває весело, бо я дуже сумую за мамою. Вона часто сниться мені і я зовсім не хочу прокидатися. Чому так сталося? Невже їй не цікаво, як у мене справи? Я швидко росту і вже трохи вмію розмовляти. Так хочеться пригорнутися до неї. Де ти, матусю?!!

Це лише одна невеличка історія. А скільки їх таких? Мабуть, стільки ж, як і маленьких громадян, яких життя обділило теплом родинного заступника, можливість когось назвати матусею, обійняти і пригорнутися.

У нашому районі проживають 63 дитини-сироти і позбавлені батьківського піклування, для більшості з яких другою мамою і татусем стали бабуся та дідусь.

У бабусі сильний характер, мозолясті руки, лагідний погляд, її любов здатна бачити дитину зсередини, відчувати її серцем і душею. Саме такі слова стосуються млинівчанки **Ольги Петрівни Броварницької**, 40 років пропрацювала вона дояркою у колгоспі, заслужила повагу і авторитет. Виховала четверо власних дітей – трьох синів і доньку. А нині, після смерті доньки, опікується чотирма онуками, найменша з яких – 6-річна Марійка. Щасливі діти, що рідна душа поряд з ними, допомагають бабусі у всьому. А Ольга Петрівна гордиться онуками і тішиться, що нікуди не віддала кровиночок своїх, що послухала колись сусіда, котрий казав: «Беріть, тьотю, виростили своїх і цих виховайте».

Головою сім'ї є ще одна бабуся – **Євгенія Петрівна Глебова** з Маслянки, котра самотужки «ставити на ноги» троє онуків. Після розлучення єдина вирішила шукати кращої долі. Колишній зять, привізши у село діток і пообіцявши невдовзі забрати, теж зник. Отож усі клопоти лягли на плечі Євгенії Петрівни, котрій доводиться бути і мамою, і татом.

У **Валентини Віталіївни Пляцук** із Довгошіїв було в житті усе: «і радість, і горе, і мед солодкий, і гіркий полин». Після смерті чоловіка доля поклала на плечі жінки турботу і відповідальність за 8-х дітей – 5-х рідних і 3-х покійного чоловіка. Материнська любов, мудрість і обов'язок стали самі по собі величезною силою, яку виховує Валентина Петрівна у семи доньок і сина.

10 років тому сиротою залишився 5-річний Сашко, онук **Катерини Йосипівни Сидорук** із Пугачівки. Почувши трагічну звістку про мамину смерть, припав хлопчина до бабусиних плечей і заплакав: «Бабцю, з ким я тепер буду?». Усе життя Катерина Йосипівна пропрацювала вчителем рідної мови та літератури. Сашка віддала на навчання до гуманітарної гімназії. Живе юнак у бабусиної подруги, млинівчанки Ангеліни Йосипівни. Опікується ним і класний керівник Софія Загоруйко.

Галина Гнатівна і Василь Мусійович Сасюки із М'ятина теж стали опікунами 15-річного онука Сергія, батьки которого не надто переймалися долею сина і частенько залишали його бабусі з дідусем. Відтак із 9-и років хлопчина живе і виховується у М'ятині. За цей час Сергій виріс надійною зміною дідові, його правниці. У господарстві він – незамінний помічник, отож і не нахвалиться бабусю онуком, тішиться. Та й у школі хлопець старається, активний, добросовісний.

Четверо діток залишилися без батьків у селі Хорупань. Маму й тата малим двійнятам замінила **старша сестра Аня**. У свої 20 років, маючи на руках півторарічного синочка, зі своїм чоловіком Юрієм Степюком виховують і опікуються й молодшими братиком і сестричкою. У родині панує мир, злагода, взаєморозуміння і душевне тепло. А ще одну сестричку – 13-річну Софіюку – взяла під опіку рідна батькова сестра з Луцька **Марія Михайлівна**, котра доводиться дівчині ще й хресною. Сьогодні Софіяку вже студентка.

Кожна сім'я, мов корабель, вирушаючи у плавання, вірить, що буде щасливою. Віра, надія і любов допомагають йти по життю і прийомним батькам із трьох сімей, у яких виховується четверо дітей з інтернатних

установ. Дві з цих родин мешкають у Малих Дорогостаях. Зокрема, **Галина Володимирівна і Володимир Сергійович Токмини**, у яких вже третій рік живе 13-річна **Аліна**, і **Ольга Олександрівна та Володимир Юрійович Михальчуки**, котрі виховують маленького **Сашку**. Ще одна велика і дружна сім'я – **Бігунів** із Уїздець.

Людмила Володимирівна і Павло Миколайович народили й виховують трьох власних доньок. Але думки про чужих знедолених дітей спонукали їх до смислового і благородного рішення – взяти на виховання двох хлопчиків. Місця вистачає усім, як в оселі, так і в добрих щирих серцях мами й тата.

Усі названі родини є гордістю односельців і прикладом для наслідування. Саме їх зібрані нещодавно у районному центрі дозвілля, вшанувати з нагоди Міжнародного дня сім'ї. Голова райдержадміністрації **Ганна Худик** разом із організаторами заходу – працівниками усіх соціальних служб району – вручили батькам-опікунам пам'ятні подарунки і Почесні грамоти за зразкове виховання дітей та онуків, відповідальне батьківство, створення сприятливих умов для проживання, навчання і розвитку творчих здібностей, збереження українських традицій сімейного виховання та з нагоди проведення родинного свята. Та чи не найбільше раділи подарункам діти. Адже разом із солодощами від організаторів, вони одержали й презенти від благодійників, яких представляв голова благодійного фонду «Пшеничне зерно», представник церкви Євангельських християн баптистів **Дмитро Одемчук**. Окрім того, під час усього дійства свої таланти учасникам свята дарували вихованці танцювальних колективів «Росток» і «Мрія», аматори сцени з Острожця, Хорупаня, Млинівської ЗОШ №1, районного центру дозвілля, а також самі діти, якими опікуються рідні люди та прийомні батьки.

Ольга РАЙКО.

На фото: під час родинного свята.

